

*Нестеренко Р. Д.
студ. 3 курсу
спеціальність «Соціальна робота»
ФПСР ОНУ імені І. І. Мечникова
Науковий керівник:
доцент кафедри соціальної роботи
ФПСР
С. В. Гладченко*

ПАТРІАРХАЛЬНА ТРАДИЦІЯ В ПОЛІТИЧНІЙ ДУМЦІ

Не дивлячись на те що в наш час боротьба за рівні можливості серед жінок набирає оберти, досі залишається проблема патріархальної традиції серед влади. Відсоток жінок які займають керуючу роль, все ще залишається малим.

Питання що до здібності жінок у владі розглядалось, ще на початку зародження Європейської цивілізації, античними філософами. У стародавній Греції жінки не могли навіть вийти із двору без дозволу чоловіка, ти паче їх не допускали до зборів чи заходів, тому вони були відключені від участі в суспільному житті. Але були філософи які вважали що жінки і чоловіки можуть займати рівні позиції в управлінні державою, таких поглядів дотримувався Сократ і Платон. Аристотель же дотримувався протилежної думки на відміну від свого опонента Платона, він вважав що жіночий вплив на політику має негативний наслідок і призводить до краху країни. У приклад він ставив Спарту, де як він вважав через жіночий вплив на владу, держава зазнала занепаду.

З приходом ісламу та християнства починає формуватися відношення до жінки, як до істоти «брудної».

У період середньовіччя для жінки досягти визнання в суспільстві, де панівна роль відводилась чоловікам, було дуже складно. Оскільки жінка не була утворена за подобою Бога, то вважалась несамотійною, не наділеною авторитетом і правоздатністю. Жінка не могла вчитися, виступати свідком і гарантом в угодах, не мала права засідати в суді.

Її суспільна активність обмежувалась владою чоловіка, якому вона була зобов'язана служити. Жінка була спочатку власністю батька, а потім чоловіка. В сім'ї завжди головним і володарем був батько, і так залишалось до самої смерті. Батьки виховували дочок, покірними, цнотливими, побожними, і ці якості часто виходили за межі норми.

В добу відродження, Фома Аквінський стає на захист ідеї Аристотеля, а значить відновлювалась антична ідея статевої нерівності. Жінки як істоти пасивні відіграють меншу роль, саме тому від них нема користі у владі. А народження жінок взагалі є результатом недосконалого процесу.

Проте жінка – не помилка, вона була створена Богом для певної мети. А саме як помічниця для чоловіка, для продовження роду і підпорядкування чоловікові.

У 18 столітті у своїх працях Ж.-Ж. Руссо окреслює: Жінка створена так що її, що її пасивність і неспіливість є її «власною метою», що передбачає дітонародження в межах сім'ї. За його думки соціальна рівність статей становить серйозну небезпеку громадській добродетності. Він вірив що входячи в публічне життя, владу, політику жінки творять більше насильство над своєю природою, ніж чоловіки.

Артур Шопенгауер окреслив, що розрізняються чоловічі і жіночі способи сприйняття: чоловіки добре сприймають абстрактні ідеї, а жінки повністю занурені в чуттєву, миттєву реальність. Жінки турботливіші, емпатійніші, гуманніші, але поступаються чоловікам у справі правосуддя, справедливості, добросовісності.

Шопенгауер, на відміну від соціалістів і лібералів вважав що зростання впливу жінок у владі і суспільстві, є вкрай небезпечним явищем і закликав обмежувати їх у правах.

В наш час жінка вже на законному рівні має право на те щоб займати високі посади, брати участь у політиці. Та патріархальна традиція в політичній думці збереглась і до нашого часу, хоча чоловіки стверджують ніби жінкам нічого не заважає займатися політикою і до них там ставитимуться як до рівних.

Досі політична активність жінок засуджується на рівні «традиційних цінностей», бо це суперечить образу берегині і не залишає часу на повноцінне піклування про побут і родину. Це призводить до нерівного ставлення до жінок у політиці, зміщує фокус з оцінок їх професійної діяльності на погане виконання їх жіночих обов'язків.

Традиціоналізм, і стереотипи щодо соціальної ролі жінки створюють поле для маніпуляцій, засудження і формування зневажливого ставлення. На однакові публічні прояви чоловіків і жінок, реакція залежно від гендеру різна. З різних умов емоційний

виступ жінки на владній позиції оцінять як істеричний, а чоловічий – як переконливий.

Негативну роль в цій ситуації грають медіа, їх увага до дружин політиків, які в свідомості починають асоціюватися з образом жінки в політиці. Берегині, які покинули роботу заради того, щоб дбати про родину, та бути опорою для чоловіків політиків. Тому на їхньому тлі реальні жінки політики стають антигероями, які покинули сім'ю заради кар'єри.

Жінки які займаються політикою не часто можуть розраховувати на підтримку партнера, котрий візьме на себе догляд за дітьми. Поки вони важко працюють, і ухвалюють на популярні рішення, що викликає багато критики, і супроводжується неприхованим презирством. Це ставлення формується також на контрасті з дружинами чоловіків-політиків. І проблема в тому, що немає аналогічних прикладів з чоловіками які підтримують дружин у політиці.